

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Lukášem Bělským
sídlem Severní 372, 290 01 Sokolov

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2023, č. j. OSH 631/22-8/67.1/22242/PJ
KULK 49/2023

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 6. 2022, sp. zn. 990/2021/SPR/OPŘ/Ma/443-Dpř, č. j. 53340/2022.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Uvedeného přestupku se dopustil tím, že za jízdy držel mobilní telefon, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Ze spisového materiálu vyplynulo, že správní orgán I. stupně o přestupku rozhodl příkazem, proti němuž byl podán včasný odpor, který však nebyl podepsán. Správní orgán I. stupně následně předvolal svědky X a X k ústnímu jednání na den 27. 5. 2021. Dne 24. 5. 2021 podal žalobce námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě, taktéž nepodepsanou. Na ústním jednání, jehož se žalobce nezúčastnil, provedl správní orgán I. stupně výslech obou svědků. Dne 1. 6. 2021 vyzval žalobce, aby opatřil podaný odpor i námitku podjatosti svým podpisem, což žalobce učinil. Dne 9. 7. 2021 byl žalobce usnesením vedoucí oddělení přestupků informován, že oprávněná úřední osoba není vyloučena z projednání věci. Dne 5. 8. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z výše popsaného přestupku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které opětovně nepodepsal. Svůj podpis připojil až na výzvu správního orgánu I. stupně.
4. Žalovaný v odvolacím řízení prvostupňové rozhodnutí zrušil. Správnímu orgánu I. stupně vytkl, že pokračoval v řízení i přesto, že mu byl doručen nepodepsaný odpor a nevyzval žalobce k upřesnění, proti které konkrétní úřední osobě námitku podjatosti podal.
5. Správní orgán I. stupně tedy vyzval žalobce k doplnění námitky podjatosti. Dne 13. 4. 2022 zaslal žalobce opětovně neurčitou a znovu nepodepsanou odpověď. Správní orgán I. stupně na toto podání dále nereagoval a žalobce předvolal k dalšímu ústnímu jednání na den 27. 5. 2022. Součástí tohoto předvolání byla i výzva k seznámení se podklady pro vydání rozhodnutí. Na doručené předvolání žalobce reagoval další námitkou podjatosti, která byla opět neurčitá a nepodepsaná. Správní orgán I. stupně ani na tuto námitku nereagoval a provedl ústní jednání, na které se žalobce bez omluvy nedostavil. Správní orgán I. stupně v nepřítomnosti žalobce opětovně vyslechl oba svědky, kteří shodně popsali přestupkové jednání žalobce.

6. Následně správní orgán I. stupně vydal výše označené prvostupňové rozhodnutí. Provedené důkazy shledal jako dostatečné k prokázání viny žalobce. Naplnění subjektivní stránky přestupku spatřoval správní orgán I. stupně v tom, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší. Zmíněný přestupek tedy spáchal ve vědomé nedbalosti. Žalobce rovněž naplnil formální i materiální znak přestupku. Po zhodnocení všech relevantních okolností mu správní orgán I. stupně pro jeho dosavadní přestupkovou zachovalost uložil pokutu na samé spodní hranici zákonné sazby.
7. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil blanketním odvoláním, které znovu nepodepsal. Součástí odvolání byla rovněž námitka podjatosti, která však nesměřovala proti konkrétní osobě. Na výzvu žalobce své podání doplnil. O námitce podjatosti bylo rozhodnuto nadřízeným úřední oprávněné osoby formou usnesení, které bylo žalobci doručeno dne 19. 12. 2022.
8. K podanému odvolání přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Předně shrnul, z jakých podkladů vycházel správní orgán I. stupně při vydání svého rozhodnutí, a označil je za zcela dostatečné k objasnění věci. Doplnil, že za stěžejní důkaz lze považovat svědecké výpovědi policistů, které byly konzistentní a bez vážných rozporů. O nestrannosti těchto svědků přitom neměl pochyb, neboť jejich výpovědi si vzájemně neodporovali a v řízení nevyvstala ani jiná skutečnost, která by jejich nezaujatost zpochybnila.
9. Následně žalovaný nepřisvědčil odvolací námitce, podle níž nemohla oprávněná úřední osoba v řízení před správním orgánem I. stupně sama rozhodnout o námitce podjatosti proti své osobě. Žalovaný tento postup označil za správný, neboť se jednalo o opakovanou a zcela obstrukční námitku podjatosti. Podle žalovaného pak rovněž není pravda, že by žalobci nebylo umožněno zúčastnit se ústního jednání ve věci, zvolit si zmocněnce a klást otázky svědkům za účelem objasnění přesného místa spáchání přestupku. Žalovaný připomněl, že žalobce byl k ústnímu jednání řádně předvolán. Součástí tohoto předvolání bylo i poučení o jeho právech, mimo jiné o právu zvolit si zmocněnce. Současně byl upozorněn, že na ústním jednání budou vyslechnuti svědci. Žalobce tedy měl dostatek času se na ústní jednání připravit. Místo spáchání přestupku je nadto přesně označeno v oznámení přestupku ze dne 21. 3. 2021. Žalovaný tedy na provedení ústního jednání neshledal žádné nedostatky.
10. Námitka, podle níž nebylo možné užít jako důkaz úřední záznamy o podání vysvětlení, byla podle žalovaného rovněž lichá, když spisový materiál žádné takové záznamy neobsahoval a správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování z protokolů o výpovědi svědků. Žalovaný nevyhověl ani námitce, že by žalobci měla být dána dostatečná lhůta k přípravě pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V tomto kontextu byl žalobce dostatečně poučen v již zmíněném předvolání k podání vysvětlení a stanovení lhůty k zachování jeho práv nebylo nutné. Dále se žalovaný věnoval námitce nenaplnění materiálního znaku přestupku. Konkrétně konstatoval, že k naplnění tohoto znaku došlo, neboť se žalobce plně nevěnoval řízení, čímž ohrozil bezpečnost silničního provozu. Nebylo přitom nutné, aby došlo k bezprostřednímu ohrožení zdraví či majetku. Závažnost jednání žalobce byla podle žalovaného o to vyšší, že se uvedeného jednání dopustil na křižovatce při

odbočování na hlavní silnici, kde bylo třeba, aby se plně věnoval řízení a sledoval provoz.

II. Žaloba

11. Ve včasné podané žalobě žalobce předně brojil proti tomu, že žalovaný nevypořádal odvolací námitku úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek. Žalovaný nevypořádal zákonným způsobem důkazní návrhy žalobce ohledně rekonstrukce jednání kladeného mu za vinu. Žalovaný bez povšimnutí přešel i odvolací námitky vztahující se ke způsobu odměňování příslušníků PČR za prokázané přestupky.
12. V dalším žalobním bodu žalobce uváděl, že správní orgán I. stupně ve věci provedl ústní jednání, kde bylo provedeno dokazování, nezákonně. Měl totiž vyčkat rozhodnutí o námitce podjatosti. Jelikož žalobce důvodně očekával nejprve vypořádání jeho námítky, nedostavil se k ústnímu jednání. Správní orgán I. stupně však ústní jednání provedl v jeho nepřítomnosti, čímž mu zásadně zasáhl do jeho procesních práv, neboť žalobce nemohl pokládat otázky svědkům a vyjadřovat se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
13. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně vypořádal i s hodnocením zavinění popsaného přestupku. Pouhé konstatování, že žalobce jednal zaviněně, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, je zcela nedostatečné, neboť je nutné zavinění prokázat a řádně odůvodnit.
14. Další nezákonnost podle žalobce žalovaný způsobil aprobováním názoru správního orgánu I. stupně, že byla naplněna materiální stránka přestupku. Žalobce upozornil, že žalovaný ve svém rozhodnutí konstatuje, že v době, kdy mělo dojít k přestupkovému jednání, byla velmi dobrá viditelnost, nízká hustota provozu na rovném a přehledném úseku komunikace a v daném místě se nenacházeli žádní chodci ani cyklisté. Dle žalovaného tak nemohlo dojít k přímému ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Žalobce měl tedy za to, že by se měl žalovaný těmito okolnostmi zabývat ve vztahu k materiálnímu znaku přestupku, kdy by měl s ohledem na výše uvedené dospět k závěru, že k jeho naplnění nedošlo.
15. Závěrem žalobce uvedl, že má pochybnosti o tom, zda byli jako svědci vyslechnuti opravdu ti policisté, kteří v daném místě prováděli hlídkovou činnost, a kteří měli vidět žalobce dopouštět se přestupkového jednání. Nesouhlasil rovněž s žalovaným v tom, že byly jejich výpovědi konzistentní a bez rozporů, jelikož policisté nedokázali spolehlivě popsat jízdu žalobce, ani způsob jakým měl manipulovat s předmětným telefonním přístrojem, natož určit jeho barvu.
16. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný se v písemném vyjádření k žalobě odvolal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil toliko, že posouzením zavinění žalobce se zabýval správní orgán I. stupně a žalovaný se s jeho odůvodněním plně ztotožnil. K naplnění materiálního znaku přestupku se žalovaný rovněž vyjadřoval v napadeném rozhodnutí. Výslech policistů byl dle názoru

žalovaného proveden v souladu se zákonem. Spisová dokumentace obsahuje jména policistů, která souhlasí se jmény vyslechnutých svědků. Podle žalovaného nedošlo ani ke krácení práv žalobce, neboť k ústnímu jednání byl řádně předvolán. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
19. Zdejší soud s ohledem na povahu přezkoumávané věci předně odkazuje na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, který se mezi jinými vymezil i ke zneužívání práva. Konkrétně uvedl:

„[27] Rozšířený senát se ztotožňuje i se závěry šestého senátu v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, čj. 6 As 37/20-31. Za určitých podmínek totiž může systematické a úmyslné podávání nepodepsaných podání týměž účastníkem, případně různými účastníky spojenými ovšem stejným zmocněncem či skupinou spřízněných zmocněnců, představovat zneužití práva. Jak si v cit. věci povšiml šestý senát, celým správním řízením se prolínala různá podání, která však vykazovala různé vady, zejm. nesplňovala základní náležitost v podobě řádného podpisu podání, tudíž nebylo zřejmé, kdo takové podání učinil a zda se jednalo o skutečný projev jeho vůle. Účastník řízení, resp. jeho „profesionální zástupce“, přitom velmi dobře věděl, že má podání podepsat. Přesto zcela zjevně v průběhu celého správního řízení přes opakovaná poučení ze strany správního orgánu takto nepostupoval. Rozšířený senát souhlasí i se závěrem šestého senátu, že „zjevně účelový procesní postup spočívající v opakovaném ignorování příslušného, řádně provedeného poučení ze strany správního orgánu, nemůže požívat procesní ochrany, nemůže být k němu ani přihlíženo“, jinak by soud fakticky akceptoval „zjevně zlovolné, nemravné, šikanózní a obstrukční jednání“.

[28] Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoúčelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoli smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.

[29] Jak správně poznamenal šestý senát v jiném svém rozsudku, soudy ani správní orgány „nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně

druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, čj. 6 As 106/2016-31, bod 8; srov. obecně ke zneužití procesních práv v trestním řízení náleze ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, č. 293/1996 Sb.).

[30] Je-li proto zjevné, že stejná osoba podává sama či jako zmocněnec opakovaně podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, jako takové nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat. Jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo. Rozšířený senát zdůrazňuje, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchrannou brzdou“ (ultima ratio), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28).“

20. Podle právní věty citovaného rozsudku pak platí, že „Podává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.“

21. Zdejší soud k výše uvedenému shrnuje, že žalobce v průběhu správního řízení podal v podstatě každé ze svých sedmi podání nepodepsané a činil tak i přesto, že byl na chybějící podpisy opakovaně upozorňován oběma správními orgány a k jejich doplnění byl opakovaně vyzýván. Námitky podjatosti ani odvolání neodůvodňoval a ponechával je zcela blanketní nebo neurčité. Takový postup svědčí o tom, že žalobce řízení zcela záměrně obstruoval. Dle názoru soudu byl tento postup úmyslný a plánovaný, což dokládá například způsob podání odvolání ze dne 14. 7. 2022. Žalobce totiž předně podal zcela blanketní a nepodepsané odvolání. Na výzvu správního orgánu I. stupně pak toto odvolání doplnil o odůvodnění, ovšem opětovně jej nepodepsal. Na další výzvu pak odvolání doplnil o podpis a dále o pasáž textu, v níž navrhl provedení důkazu rekonstrukcí na místě. Zbytek podání je přitom upraven tak, aby byla zachována velikost i podoba původního odůvodnění a text odvolání tedy končil na stejném místě, jako dříve. Záměrem této praktiky byla zcela jistě účelová snaha o vytvoření situace, kdy žalovaný nový důkazní návrh přehlédne, neboť bude vycházet z původního textu odvolání před „doplněním podpisu“, což by žalobci zaručilo

možnost vznést námitku nepřezkoumatelnosti. S ohledem na zmíněný procesní postup žalobce soud předesílá, že k přezkumu dané věci přistupuje právě s přihlédnutím k popsaným praktikám.

22. V první řadě se soud musel vyrovnat s námitkami, podle nichž žalovaný nevypořádal několik odvolacích námitek, případně důkazních návrhů. Tato tvrzení soud chápe jako námitky nepřezkoumatelnosti, k čemuž uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat. Ve zde přezkoumávané věci soud námitkám nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Má za to, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
23. Předně soud uvádí, že prostor pro vznesení této námitek byl žalobcem zcela uměle vytvořen tím, že vložil novou část textu do poměrně rozsáhlého podání poté, co byl vyzván k doplnění podpisu tohoto podání. Jak bylo uvedeno výše, text podání byl upraven tak, aby nová námitka zcela splývala se zbytkem původního odůvodnění. Žalovaný pak takovou úpravu textu pochopitelně přehlédl a s důkazním návrhem se výslovně nevypořádal, když po žalobci požadoval pouze doplnění jeho podpisu.
24. I přesto, že je soud přesvědčen o zjevné účelovosti popsaného postupu, přistoupil k posouzení situace tak, jako kdyby nebyla žalobcem úmyslně vytvořena. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poměrně podrobně popsal, z jakého důvodu má skutkový stav za dostatečně zjištěný. Vycházel přitom z výpovědí obou zasahujících policistů, jejichž věrohodnosti se rovněž věnoval. Za podstatné pak soud považuje to, že žalobce svůj důkazní návrh nikterak nezdůvodnil. Neuvedl, co přesně navrhovaným důkazem hodlá prokázat, případně které konkrétní skutkové okolnosti zjištěné správními orgány by měly být provedením rekonstrukce zpochybněny nebo vyvráceny.
25. Obecně lze sice konstatovat, že obviněný má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a navrhopvat důkazy na svou obhajobu. Uvedené však pochopitelně ještě neznamena, že by správní orgán musel každému jeho důkaznímu návrhu vyhovět a navržený důkaz provést. Důkaz správní orgán provede jen tehdy, pokud má za to, že by mohl přispět k objasnění věci. Pokud shledá, že navržený důkaz není způsobilý vyjasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, důkazní návrh neprovede. Musí to však řádně zdůvodnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60).
26. Opomenutí takové povinnosti nemusí mít vždy vliv na zákonnost rozhodnutí, je-li například zřejmé, že se jednalo o důkazy zjevně nadbytečné. O takovou situaci se jedná i tehdy, pokud lze prokazované skutečnosti bez dalšího zjistit z listin založených ve správním spisu. K obdobnému závěru dospěla judikatura i pro situaci, v níž žalobce vznesl důkazní návrh na provedení účastnického výsledku, aniž by uvedl, co má být takovým důkazem prokázáno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 62/2010-126, či usnesení ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 Azs 120/2017-34, či ze dne 22. 5. 2020, č. j. 8 As 5/2019-29).

27. Přesně o takovou situaci se jednalo i ve zde přezkoumávaném případě, neboť žalobce svůj návrh nikterak nezdůvodnil. I v případě, že by soud nepřihlížel ke zcela účelovému chování žalobce, a uvažoval tak, že žalovaný způsobil nevypořádáním zmíněného důkazního návrhu vadu řízení, ve světle výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu by se nejednalo o vadu, jež by měla za následek nezákonnost, natož nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
28. Další námitce nepřezkoumatelnosti, podle níž žalovaný nereagoval na námitku způsobu odměňování příslušníků policie za počet prokázaných přestupků, soud rovněž nepřisvědčil. Žalovaný se totiž věrohodnosti vyslechnutých svědků výstižně věnoval na straně č. 4 napadeného rozhodnutí, když popsal, z jakého důvodu jsou policisté obecně považováni za důvěryhodné a zároveň konstatoval, že v průběhu řízení nevystala pochybnost o jejich nepodjatosti. Tato pochybnost přitom skutečně nevystala, neboť žalobce v odvolání nijak konkrétně netvrdil, že by byli právě tito konkrétní zasahující policisté ovlivněni způsobem odměňování u jednotky, k níž byli zařazeni. Svou argumentaci opřel pouze o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, 7 As 83/2010-63, podle nějž může taková situace nastat, a pak brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně sám od sebe neprověřil, zda nebyli zasahující policisté tímto způsobem ovlivněni i v jeho případě. Konkrétní skutečnosti, které by tomu ale nasvědčovali, netvrdil. Na takto obecnou námitku tedy žalovaný reagoval obdobně obecným vyjádřením, které zdejší soud hodnotí jako dostatečné. Ani z tohoto důvodu tedy nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
29. K uvedenému soud doplňuje, že závěry o nejistotě ohledně nezaujatosti policistů jako svědků obsažené v označeném rozsudku nebyly opřeny výhradně o jejich případnou finanční motivaci, ale také o vnitřní rozpory v jejich výpovědích a o celkový přístup ke kontrole, při níž projeвили neobvyklou horlivost a důkladnost. Takové skutečnosti však v právě posuzovaném případě absentovaly, neboť výpovědi policistů jsou v podstatných okolnostech téměř totožné. Z ničeho také nevyplyvá, že by byla provedena jakkoli neobvyklá silniční kontrola žalobce. Tvrdil-li žalobce, že jsou výpovědi policistů rozporné proto, že nedokázali spolehlivě popsat jízdu žalobce, ani způsob jakým měl manipulovat s telefonem nebo určit jeho barvu, pak soud uvádí, že toto vyjádření není pravdivé. Oba policisté zcela shodně popsali, že žalobce řídil vozidlo tov. zn. Škoda rapid a odbočoval z ulice Dlouhá vpravo do ulice 5. května. Oba zároveň uvedli, že žalobce sledovali z bezprostřední vzdálenosti a všimli si, že nemá nasazený respirátor a u levého ucha drží mobilní telefon. Skutečnost, že sami od sebe nepopsali barvu telefonu, pak podle soudu skutečně nezakládá pochybnost o věrohodnosti jejich výpovědí.
30. Námitku, podle níž správní orgán I. stupně ve věci provedl ústní jednání a s tím související výslech svědků nezákonně, soud hodnotil jako nedůvodnou. Odkazuje přitom na již výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, podle nějž na opakované obstrukční podání nemusí správní orgán nijak procesně reagovat. Soud připomíná, že žalobce před podáním uvedené námítky podjatosti přistoupil k podání nepodepsaného odporu, nepodepsaného a blanketního odvolání a dvou nepodepsaných a nekonkrétních námitek podjatosti.

K opravě a doplnění všech těchto podání byl opakovaně vyzýván. Námitka podjatosti proti oprávněné úřední osobě vedoucí řízení v I. stupni nadto byla již dříve správním orgánem I. stupně vypořádána usnesením ze dne 9. 6. 2021.

31. Žalobce přesto podal totožnou, nekonkrétní a nepodepsanou námitku znovu, aniž by uvedl nové důvody pro její podání. Takové jednání hodnotí soud jako jednoznačně účelové a obstrukční. Bylo tedy zcela v souladu s výše popsanou judikaturou, pokud správní orgán I. stupně na toto podání nereagoval a ústní jednání provedl. Soud pro úplnost doplňuje, že popsané jednání žalobce nepožívá soudní ochrany. Stejně tak nepožívají soudní ochrany ani další jednání a postupy žalobce pramenící z jeho zneužívajícího jednání. Soud totiž není povolán k ochraně či aprobaci šikanózních nebo abuzivních praktik, naopak k ochraně zasažených veřejných subjektivních práv. Soud tedy hodnotí postup správního orgánu I. stupně jako správný.
32. Jako nedůvodnou pak soud hodnotil i námitku, podle níž není jisté, zda byli vyslechnuti právě zasahující policisté. Na úředním záznamu ze dne 21. 3. 2021, který popisuje průběh silniční kontroly, jsou uvedeni jako zasahující policisté pprap. Jan Mrklas a nstrzm. Marek Kyzlink. Tito policisté byli podle protokolu o ústním jednání ze dne 27. 5. 2022 vyslechnuti jako svědci. Ze správního spisu pak nevyplývá žádná skutečnost, která by nasvědčovala opaku a žalobce ji ostatně ani netvrdil. Svou námitku opět omezil pouze na zcela obecné tvrzení, které dále nerozváděl.
33. Pokud žalobce tvrdil, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s hodnocením zavinění popsaného přestupku, pak soud konstatuje, že se touto otázkou dostatečně zabýval správní orgán I. stupně na straně č. 4 a 5 odůvodnění svého rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší. Zmíněný přestupek tedy spáchal ve vědomé nedbalosti. Takové hodnocení soud pokládá za zcela dostatečné. S těmito závěry se žalovaný zjevně ztotožnil, příhodně pak poukázal na skutečnost, že jeho rozhodnutí tvoří i z hlediska odůvodnění s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek. Žalobci byla nadto ukládána pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby. Hodnocení zavinění tedy nemohlo mít vliv ani na výši ukládaného trestu.
34. Obdobné závěry lze uvést i u další námítky, podle níž nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Žalobcovo tvrzení, že v době, kdy mělo dojít k přestupkovému jednání, byla velmi dobrá viditelnost, nízká hustota provozu na rovném a přehledném úseku komunikace a v daném místě se nenacházeli žádní chodci ani cyklisté, soud obdobně jako žalovaný nepřijal. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 As 305/2016-46, je přestupkem takové jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné. Neznamená to sice se stoprocentní jistotou, že každé konkrétní jednání řidiče, které naplní formální znaky přestupku, bude alespoň nepatrně ohrožující. Znamená to však, že ve většině případů tomu tak bude, ledaže by tu byly zvláštní okolnosti, které vylučují možnost i jen sebemenšího ohrožení chráněného zájmu.
35. Takové okolnosti žalobce v řízení netvrdil. Dobrá viditelnost a nízká hustota provozu bez dalšího neznamená, že by se řidič mohl přestat věnovat silničnímu provozu. To by ostatně vedlo až k absurdní situaci, kdy by za nízkého provozu a dobré viditelnosti bylo možné porušovat celou řadu dopravních předpisů, což by jistě bezpečnosti

provozu neprospělo. Za přílehlavou pak soud považoval zejména argumentaci žalovaného, který upozornil, že žalobce telefonoval při odbočování z vedlejší silnice. Na tento argument pak žalobce nikterak konkrétně nereagoval, přestože je zjevné, že při odbočování je třeba, aby řidič dbal zvýšené opatrnosti a nebyl rozptýlen např. právě používáním telefonu.

V. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalovaného.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
39. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. červen 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně

